

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΣΕΙΡΑ: “ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ”,
ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ξ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΚΑΤΗΧΗΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ

Η ΕΝΑΤΗ ΕΝΟΛΗ - ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ ΛΩΤ

(Γένεσις ΙΓ'.1-12)

Όπως θα γνωρίζετε ίσως παιδιά, ο Αβραάμ κατοικούσε εις την Μεσοποταμίαν. Ήτο άνθρωπος πολύ θεοσεβής και είχε πολλές αρετές. Όλοι όμως οι άλλοι άνθρωποι εις την πατρίδα του ήσαν ειδωλολάτραι. Εζούσαν μέσα εις την αμαρτίαν, μακρυνά από τον αληθινόν Θεόν. Μίαν ημέραν είπεν ο Άγιος Θεός εις τον Αβραάμ:

Άφησε την πατρίδα σου και τους συγγενείς σου και έλα να κατοικήσεις εις άλλην χώραν που θα σου δείξω.

Ο Αβραάμ, επειδή είχε μεγάλην πίστιν εις τον Θεόν, υπήκουσε χωρίς καμμίαν αντιλογίαν. Επήρε την γυναίκα του την Σάρραν, τους υπηρέτας του, τα πρόβατά του, όλην την περιουσίαν του και έφυγεν από την πατρίδα του. Μαζί του επήρε και τον ανεψιόν του τον Λώτ. Ο πατέρας του Λώτ είχε πεθάνει. Εσκέφθη λοιπόν ο Αβραάμ ότι δεν έπρεπε το παιδί αυτό να μείνη μόνο του, χωρίς κανένα προστάτη και οδηγό. Είχε δε και ο Λώτ κληρονομήσει από τον πατέρα του μεγάλη περιουσία.

Έπειτα από μακρυνό ταξείδι, ο Αβραάμ με την γυναίκα του Σάρρα και τον ανεψιό του Λώτ ήλθαν και κατοίκησαν εις την χώραν Χαναάν. Διότι αυτήν την εντολήν του έδωκεν ο Άγιος Θεός. Η χώρα αυτή ήτο πλουσιωτάτη: τα λιβάδια ήσαν καταπράσινα από την παχειά χλόη, όπου τα πρόβατα και τ' άλλα ζώα εύρισκαν πλούσια και άφθονη τροφή, ποταμάκια εδρόσιζαν τας πεδιάδας, απ' το βορρά δε προς νότον διέσχιζε την γη ο Ιορδάνης ποταμός. Οι ποιμένες του Αβραάμ και του Λώτ ήσαν ελεύθεροι να οδηγούν τα πρόβατά των όπου ήθελαν. Εννοείται ότι το πρώτον που έκαμαν ο Αβραάμ εις την καινούργια του πατρίδα, ήτο να κτίση θυσιαστήριον και εκεί να προσφέρει θυσίαν, δια να ευχαριστήσει τον Θεόν.

Ο καιρός επερνούσεν ήσυχα εκεί εις την Χαναάν. Τα ποίμνια του Αβραάμ και του Λώτ επλήθυναν πάρα πολύ. Οι ποιμένες του Αβραάμ και του ανεψιού του επροσπαθούσαν να πηγαίνουν ο καθένας τα πρόβατά του εις το καλύτερον μέρος δια βοσκή. Και μήπως δεν υπήρχε άφθονη βοσκή δι' όλα τα πρόβατα του Αβραάμ και του Λώτ; Και όμως οι ποιμένες του Αβραάμ και του Λώτ είχαν αγάπη και ομόνοιαν μεταξύ των. Σιγά – σιγά οι ποιμένες του Λώτ άρχισαν να μαλλώνουν και να φιλονικούν με τους ποιμένες του Αβραάμ.

- Εγώ θα βοσκήσω σήμερα εδώ τα πρόβατα του Κυρίου μου, έλεγε ο ένας τσοπάνης.
- Εγώ ήρθα και χθές εδώ εφώναζε ο άλλος. Να πας αλλού να εύρης βοσκή δια τα πρόβατά σου.
- Και σαν ήρθες και χθες, εδώ, τι με αυτό; Μήπως τον έχεις αγοράσεις όλον τον τόπον;

Ούτε οι μεν, ούτε οι δε ήθελαν να υποχωρήσουν. Αυτές αι φιλονικίες εγίνοντο συχνά. Αλλά, σιγά-σιγά η κατάσταση χειροτέρευε. Μία ημέρα εκάθητο έξω από την σκηνήν του. Αίφνης, ακούει θόρυβο μεγάλο. Επρόσεξε να ιδή τι συμβαίνει. Εις τα αυτιά του έφθασαν άγριες φωνές και ύβρεις. Εκατάλαβε ότι πάλιν μαλλώνουν οι ποιμένες δια την βοσκήν.

Δεν είναι καλή δουλειά αυτή, εσκέφθη ο καλός Αβραάμ. Δεν ξεύρει κανείς πού ημπορεί να φθάση αυτή η διχόνοια και το μάλωμα των ποιμένων. Πρέπει με κάθε τρόπο να παύση.

Την φιλονεικίαν αυτήν την άκουσε και ο Λώτ. Μήπως και αυτός εσκέφθη δίκαια και λογικά, όπως ο θεός του Αβραάμ; Δυστυχώς όχι. Δεν ημπόρε να συγκρατήση τον εαυτό του. Πετιέται από την σκηνήν του και τρέχει να ηδη τι γίνεται. Όταν είδε ότι εφιλονεικούσαν οι ποιμένες αυτός επήρε το μέρος των ιδικών του και υπεστήριζε ότι αυτοί έχουν όλον το δίκαιον. Έπειτα, πηγαίνει εις τον θείον του τον Αβραάμ. Χωρίς να σκεφθή ότι εκείνος είναι ο προστάτης του και ο πατέρας του, χωρίς να δείξη κάποιον σεβασμόν εις τον γέροντα θείον του, άρχισε να του παραπονήται με άσχημον τρόπον.

-Μάθε ότι οι άνθρωποι σου πάλι σήμερα τα έβαλαν με τους δικούς μου. Θέλουν όλο να βόσκουν εις τα καλύτερα λιβάδια. Λοιπόν, λάβε τα μέτρα σου, και πες τους να ησυχάσουν, διότι δεν ξέρω τι θα γίνη...

Ο Αβραάμ ελυπήθη πολύ με την διαφυγήν αυτήν του ανεισιού του. Είδε ότι η φιλονικία μεταξύ των ποιμένων εκόντευε να φθάση και εις αυτούς τους ίδιους. Δια να προλάβη λοιπόν τέτοιο μέγα κακό λέγει προς τον Λώτ:

-Παιδί μου, αυτά τα πράγματα πολύ με λυπούν. Όπως βλέπεις κινδυνεύουμε να μαλώσουμε και εμείς, που είμεθα μια οικογένεια. Ο Άγιος Θεός έχει δι' όλου μας αρκετά αγαθά και ημπορούμε να ζούμε με αγάπη και ομόνοια. Δι' αυτό μου φαίνεται καλύτερον να χωρίσωμεν. Βλέπεις εδώ εμπρός μας εις την χώραν αυτήν, όπου με έφερεν ο αγαθός Θεός. Σε αφήνω να διαλέξης και να πάρης όποιο μέρος προτιμάς εσύ. Αν εσύ διαλέξης το δεξιόν μέρος, εγώ θα πάρω το αριστερόν. Αν προτιμήσης εσύ το αριστερόν, εγώ θα πάρω το δεξιόν.

Ο Λωτ χωρίς να εκτιμήση την μεγάλην αυτήν καλωσύνην και υποχώρησιν που έκανε προς χάριν του ο Αβραάμ, κοίταξε αμέσως καλά ποια ήτο η καλύτερη και πλουσιώτερη περιοχή και απήντησε:

-Αυτό το μέρος θα πάρω εγώ.

-Καλά παιδί μου. Αυτό που προτιμάς, ας είναι ιδικόν σου. Πάρε τα ποιμνιά σου και πήγαινε εκεί. σου εύχομαι να σε ευλογήση ο Άγιος Θεός και να ευτυχήσης.

Μετ' ολίγας ημέρας εχώρισαν πλέον ο Αβραάμ και ο Λωτ, τα ποιμνιά των απεμακρύνθησαν και έλαβαν τέλος αι φωναί και αι φιλονικίαι. Από τότε όμως ο Άγιος Θεός έδωσε περισσότερη ευλογία εις τον Αβραάμ και του επλήθυνε πολύ όλα τα αγαθά του.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

Από τα δύο πρόσωπα που είδαμε εις την ιστορίαν μας, ποίου η συμπεριφορά είναι καλύτερα; - (...) – Διατί δεν σας αρέσει η συμπεριφορά του Λωτ; - (...) – Πώς έπρεπε να φερθή ο Λώτ; - (Σαν μικρότερος και προστατευόμενος του Αβραάμ, έπρεπε να υποχωρή και να μη δημιουργή ζητήματα. Ακόμη και εις τους ποιμένας έπρεπε να συστήση να μην μαλλώνουν με τους ποιμένας του θείου του Αβραάμ, αλλά να πηγαίνουν εις άλλο μέρος τα ζώα να τα βοσκήσουν.) – Ενώ ο Αβραάμ; - (...) –Ναι, έκαμε εκείνο που έπρεπε να κάνη ο Λώτ. Έδειξε μεγάλην καλωσύνην και υποχωρητικότητα. Μήπως εξημιώθη με την υποχώρησιν που έκαμε; - (...) – Εάν δεν υπεχώρει, πού ημπορούσε να φθάσουν τα πράγματα; - (Και εις φόνον ακόμη) – Τι διδασκόμεθα λοιπόν από το παράδειγμα του Αβραάμ;

ΔΙΔΑΓΜΑ: Πρέπει να υποχωρούμεν και να αποφεύγωμεν τας φιλονεικίας.

ΡΗΤΟΝ: «Δούλον Κυρίου ου δει μάχεσθαι» (Β' Τιμοθ. Β'.24) Όποιος θέλει να είναι πραγματικός

δούλος του Θεού και να έχη την ευλογίαν του, δεν πρέπει να φιλονική.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Δεν ηξεύρω, σις παιδιά μαλλώνετε καμμιά φορά; (...) – Δυστυχώς πολλά παιδιά μαλλώνουν πολύ εύκολα. Συχνά δια μικροπράγματα γίνονται φιλονικίες και μεταξύ φίλων και συμμαθητών, και μέσα εις την ίδιαν οικογένεια. Ακόμη μεταξύ αδελφών. Άλλοτε μαλλώνουν οι συμμαθηταί μέσα εις την τάξιν, εις το διάλλειμμα ή και επάνω εις το παιχνίδι ακόμη. Διατί επήρες εσύ αυτό; Διατί εκάθησες εκεί; διατί μιλάς έτσι, διατί... διατί... και ανάβει η φιλονεικία. Και όμως είναι προτιμότερον να χάσω μεν ένα μικρόν συμφέρον παρά να φιλονεικώμεν. Έπειτα ας σκεφθώμεν και τούτο όπως ημείς εκτιμώμεν και θαυμάζωμεν τον Αβραάμ δια την συμπεριφοράν του εκείνη, παρομοίως και ημείς, όταν υποχωρούμε και αποφεύγουμε την φιλονεικία. Τι θα κερδήσωμεν με την φιλονεικίαν και τα μαλώματα; Τίποτε απολύτως. Ενώ με την υποχωρητικότητα και ημείς θα είμεθα ευχαριστημένοι και θα συντελούμεν να υπάρχει αγάπη και ομόνοια. Η υποχώρησις είναι ανδρεία και όχι δειλία.

